CORESPONDENȚĂ DIN ITALIA

VIERI
ARE NOSTALGIA GENOVEI..,

Probabil că mulți dintre cititorii români, care ne fac onoarea de a urmări fotbalul italian, și-au pus întrebarea cine este jucătorul cu transferul cel mai ridicat din acest fotbal ? **Riva ? Rivera ? Mazzola ? Fachetti ?** Ei bine îi vom dezamăgi îndată pentru că nici **Riva**, nici **Rivera**, nici **Mazzola** nu dețin acest titlu. Jucătorul cu suma-record plătită pentru el se numește **Roberto Vieri** care, la trecerea de la **Sampdoria** din **Genova** la **Juventus** din **Torino** a apărut pe lista transferărilor cu suma de 750 milioane de lire.

Vieri venea după un sezon uimitor : părea că este adevăratul succesor al lui **Sandro Mazzola** de la care poseda, sau — mai bine spus — părea că posedă, clasa, finețea, șutul razant cu pămîntul, schimbările rapide și neprevăzute de ritm și direcție. Numai că **Roberto Vieri (Bob** pentru prieteni) are un mare defect sau, după alte puncte de vedere, un mare handicap : este toscan. Adică un caracter rebel, o limbă ascuțită, o lipsă absolută a oricărei forme de diplomație. Exact contrariul „calităților" pe care mediul conservator de la **Juventus** le pretinde. Păcat. **Vieri**, încadrat într-un lot de jucători de mare talent, așa cum posedă **Juventus**, putea să-și exprime întregul său talent. Dar stagiunea 1969/1970 a reprezentat un fiasco pentru el. Ca un făcut, un conflict, la un antrenament, cu un grup de suporteri juventiști, ducînd la situația delicată pentru conducerea clubului, de a fi obligată să-și ceară scuze, a grăbit deznodămîntul. La terminarea primului și... ultimului său sezon sub culorile alb-negre, **Vieri**, plătit cu atîția bani **Sampdoriei**, a fost cedat pentru jumătate din sumă clubului **Roma.**

Vieri, ca bun toscan ce este, și-a pus repede în gînd răzbunarea și i-a asigurat pe conducătorii noului său club că sezonul în curs va reprezenta reintoarcerea la marile isprăvi din **Genova ;** că își va reface „prețul" la care fusese evaluat în săptămînile de transfer din 1969. Și a adăugat : **„Sînt sigur că, cu Helenio Herrera, voi face să se vadă cine sînt, care sînt posibilitățile mele, voi demonstra cît de părtinitori și nedrepți au fost conducătorii lui Juventus în ceea ce mă privește".**

Toți mulțumiți, firește; începînd cu conducătorii federației italiene care sperau să recupereze un element ce părea pierdut pentru patrimoniul național. A fost așa ? Nu, din păcare. **Vieri** a continuat să deziluzioneze. **Herrera** nu reușește, împotriva proverbialei sale autorități și severități, să-l readucă pe tînărul jucător (a împlinit 25 de ani la 14 februarie) pe strada pe unde călca, victorios, sub cîrma lui **Fulvio Bernardini** la **Sampdoria.** Și tă, se aud și vocile maliționase...

Bob Vieri, sub apăsarea tristelor aventuri de la Juventus și Roma...

Vieri, se zice, este îndrăgostit de o splendidă fată, și acesta ar fi motivul pentru care el nu reprezintă astăzi decît 20 la sută din randamentul maxim. Nu se cunoaște numele iubitei lui **Vieri**, mai ales că el neagă cu încăpățînare aceste zvonuri.

Cine are dreptate ? Numai campionatul ne mai poate da un răspuns. În orice caz, ai o strîngere de inimă citind că **Bob Vieri** joacă mai mult în echipa a doua a clubului din capitala **Italiei.** Ca un modest produs local..

CESARE TRENTINI

BOLOGNA, 22 martie

U.E.F.A. în fața asaltului celorlalte confederații continentale

Buletinul nr. 13 al UEFA, dat recent publicității, este aproape în întregime consacrat demonstrării locului prioritar pe care fotbalul european ar trebui să-l ocupe în cadrul federației internaționale, în raport cu celelalte uniuni continentale.

După cum se știe, în ultimii ani între F.I.F.A. și U.E.F.A. au fost destul de multe neînțelegeri (ecoul lor s-a făcut resimțit mai ales la ultimul congres al forului suprem, ținut în Mexic), pornite din „ofensiva" țărilor sud-americane și afro-asiatice, contra pozițiilor deținute, pe plan organizatoric în primul rînd, de „bătrînul continent".

Printre argumentele sale pentru apărarea fotbalului european, U.E.F.A. publică un **CLASAMENT AL IMPORTANȚEI DIVERSELOR CONTINENTE ÎN FOTBAL,** după următorii factori : **numărul federațiilor naționale afiliate, totalul cluburilor, echipe participante la campionatele naționale, contribuții financiare vărsate la F.I.F.A., participare la C.M.** și — în fine — **valoare.** Iată acest clasament :

1. Europa 75%
2. America de Sud 16%
3. Asia și Oceania 4%
4. America de Nord și Centrală 3%
5. Africa 2%

În continuare, U. E. F. A. precizează astfel **numărul țărilor afiliate** la confederațiile continentale (prima coloană) și **numărul echipelor înscrise la C.M. 1970** (coloana a doua).

Europa	33	28
Africa	38	11
America Centrală	19	12
Asia	31	3
America de Sud	10	10
Oceania	4	2

Cu cele 12 milioane de jucători legitimați ai săi, precizează U.E.F.A., acest for ar trebui să aibă o mare majoritate la F.I.F.A., pe care însă este pe punctul de a o pierde. Și se exemplifică : comitetul de organizare a C. M. nu mai numără decît 5 membri europeni din 12, iar în biroul acestui comitet nu mai figurează decît 4 europeni din totalul de 9.

Situația U.E.F.A. în federația internațională (pe care buletinul o apreciază drept „critică") va fi examinată — ca temă principală — în cadrul congresului extraordinar al forului european, care va avea loc la Monte Carlo, la 16 iunie.

SURPRIZELE NU AU LIPSIT DIN CAMPIONATUL ASIEI

Turneul de fotbal din cadrul ultimei ediții a Jocurilor Asiatice (desfășurate în perioada 10—20 decembrie 1970 la Bangkok, în Tailanda) a avut un final puțin obișnuit pentru o competiție supremă : **Birmania** și **Coreea de Sud** au terminat la egalitate, după prelungiri, meciul decisiv pentru atribuirea titlului de campion al celui mai întins continent. Medaliile de aur au fost împărțite celor două reprezentative. Succesul fotbaliștilor din **Birmania** nu este primul — la ultima ediție a Jocurilor, în 1966, ei au cucerit titlul, pe care au reușit să și-l apere la Bangkok. Fără să aibă vreo prezență notabilă pe arena mondială, sportivii din această țară au răspuns prezent de fiecare dată cînd se punea problema participării lor la competițiile regionale continentale. Și, după cum vedem, nu fără bune rezultate... La ultima ediție totuși, **Birmania** nu a mai arătat forma care o impusese în trecut, trecînd cu destulă greutate de modeștii fotbaliști khmeri, terminînd la egalitate cu **Tailanda** și pierzînd chiar în fața valoroșilor jucători japonezi. Singura victorie clară a fotbaliștilor birmani a fost cea în fața **Indiei,** ale cărei prezențe în concertul fotbalului internațional pot fi numărate pe degete. Oricum, locul patru pe care l-au ocupat indienii reprezintă a doua mare performanță a acestora, după locul patru pe care l-au cucerit la J. O. de la Melbourne, în 1956.

Dacă **Birmania** a confirmat, **Coreea de Sud,** în schimb, a constituit o mare surpriză atît prin jocul prestat, cît și prin locul ocupat. În special victoria sud-coreenilor asupra japonezilor a produs o mare impresie.

Un mare eșec au suferit fotbaliștii iranieni, finaliști în 1966. Eliminarea lor din primul tur își are, se pare, o explicație în așa-numita „Bangkok Belly", o intoxicație alimentară de care au suferit foarte mulți din participanți.

Dar marea învinsă a acestei ediții rămîne, fără îndoială, selecționata **Japoniei.** Singura formație care nu cunoscuse înfrîngerea pînă în semifinale, **Japonia** era, de departe, cea mai bună echipă a turneului, și numai ghinionul a contracarat ambițiile sale legitime. După o serie de cinci victorii, fotbaliștii din „Țara crizantemelor" s-au întîlnit în semifinală cu cei din **Coreea de Sud.** După ce au dominat cu autoritate aproape întreaga partidă, japonezii au fost egalați printr-un gol marcat în minutul 90 ! În minutul... 91, **Coreea de Sud** marchează golul care avea să spulbere speranțele japonezilor. Locul trei și elogiile președintelui F.I.F.A., sir Stanley Rous, au mai alinat durerea acestora. Japonezii, în frunte cu faimosul lor centru **Kamamoto,** au practicat cel mai modern, cel mai „european" fotbal dintre toate echipele participante. Ei sînt lipsiți, totuși, de fantezia care caracterizează marile echipe.

ALEXANDRU SIMOC

Carnet extern

EXAMENE DE PRIM RANG...

Sezonul internațional, care va chema, peste puține zile, și echipele reprezentative în arenă — după ce programează atît de palpitantele „tirade" ale formațiilor de club în sferturile de finală ale marilor competiții continentale — ne propune cîteva interesante teste privind activitatea celor mai proaspeți selecționeri. Se știe că, în urma insatisfacțiilor necalificării la „Mundial" sau ale nereușitelor din turneul final al întrecerii supreme, mai mulți dintre directorii tehnici ai reprezentativelor au fost înlocuiți.

Săptămînile care vin cer unora dintre acești proaspeți selecționeri să facă față unor examene de prim rang cu formațiile pe care le vor alcătui. Cum se desfășoară pînă acum preparativele reprezentativelor în cauză, care sînt ideile de bază ale noilor directori tehnici (unii în funcție încă din sezonul trecut, dar „noi" în confruntările de mare dificultate...), iată ce încercăm să deslușim în rîndurile care urmează.

Hoffer (Ungaria), **Kubala** (Spania), **Nikolaev** (U.R.S.S.), **Novak** (Cehoslovacia), **Gustavsson** (Suedia) — fiindcă ei sînt antrenorii în cauză — demonstrează puncte de vedere diferite, ca metode și criterii de selecționare — așa cum a reieșit nu numai din însăși componența loturilor, ci chiar și din declarațiile lor. Directorul tehnic al reprezentativei ungare, care a și anunțat unsprezecele pentru prima partidă a sezonului, rămîne partizanul alcătuirii naționalei pe scheletul unei echipe de club ; probabil și pentru că are la dispoziție o formație de ridicată clasă, **Ujpesti Dozsa.** De aceleași principii se arată condus în activitatea sa și selecționerul reprezentativei **Uniunii Sovietice** care utilizează în număr important pe titularii lui **T.S.K.A. Moscova,** formație cu deosebite reușite în sezonul trecut.

În schimb **Ladislav Novak,** ca și suedezul **Gustavsson,** obligați și de faptul că au unele puncte de reper din formulele folosite în 1970, mai ales la C.M., de predecesorii lor, **Marko** și, respectiv, **Bergmark,** efectuează în aceste săptămîni o largă trecere în revistă a întregului material selecționabil după care vor decide. Vom înregistra o supraviețuire a vechilor formule, sau vom întîlni inspirații noi ? Pe o asemenea cale merge **Ladislau Kubala,** care a renovat adînc reprezentativa spaniolă ; pînă la semi-colapsul de miercurea trecută, de la **Valencia,** acel egal cu **Franța,** experiența lui se arăta mai mult decît promițătoare. Să fi ajuns **Kubala** într-un „punct mort" ?

— ef. i. —

„REGIA BRAZILIANĂ" VĂZUTĂ DIN SCENĂ...

Internaționalul CORNEL DINU despre tactica echipelor întîlnite în turneul AMSUD

La **Curitiba**, în vestiarul campioanei statului **Parana**, am văzut alături de intrarea în cabină un citat al președintelui **Franklin Delano Roosvelt : „Merită stimați învinșii care au făcut totul pentru victorie".** Ce poate suna oare mai frumos în sport ? Este poate singurul cuvînt care s-a spus vreodată pentru a apăra eșecul din fotbal. Dar cine mai are timp să înțeleagă ce este în sufletul acelora care au ratat o zi, deși stările sufletești pornite din adevăr se schimbă ?

Marile echipe de fotbal ale **Braziliei** dau linia evolutivă a jocului. Nu se grăbesc decît foarte rar, prezentînd o enormă siguranță, menită să creeze panică și resemnare. Așezarea în teren s-a schimbat foarte puțin. Patru jucători în fața portarului, așezați de multe ori prea frumos în căutarea liniei imaginare, datoare să declanșeze bratul tușierului. Asta doar dacă vrea... La mijlocul terenului au în general jucători foarte buni. De obicei trei: unul pentru apărare, jucînd în fața fundașilor centrali ca port-drapel, un mare jucător care domină prin clarviziune și, care, paradoxal, are o zonă fixă de unde pleacă și în care automat este căutat de toți. Numele acestor piese rare, atît de invidiate : **Gerson, Rivellino, Zanata, Ademir da Guia.** Ultimul jucător din mijlocul terenului provine ori dintr-un înaintaș central — mai rar — și de cele mai multe ori, dintr-o extremă. Dar, deosebit de ceea ce se întîmplă la noi, vine aici doar pentru a pleca în spațiile libere. În atac, cei trei (care sînt atît de des 4, 5 sau 6) nu au mai nimic în plus față de așezarea clasică actuală din lume. Diferența vine atunci cînd prind balonul fiindcă ei sînt înarmați cu o tehnică ireproșabilă, multă inventivitate și acel dar atît de rar al înțelegerii în combinații.

Deosebirea apare — deci — atunci cînd prind mingea. Pasează foarte mult, stăpînind fără nici o dificultate obiectul care creează atît de multe probleme unora. Se poate spune că atunci cînd intră în posesia mingii judecă, purtînd-o pe întreaga suprafață a terenului pînă la finalizare. Dacă ai fi puțin romantic i-ai pune în rolul părintelui care ascunde jucăria copilului neastîmpărat, neputincios sau instruit mai puțin în explicarea mecanismului de funcționare a mijlocului de comunicare buclucaș. Nu marchează strict în apărare, la mijloc te lasă să joci, dar asta nu înseamnă ca tu să le permiți aceleași libertăți pentru că ar însemna să schimbi singur tabela de marcaj. Atacanții reușesc goluri pur și simplu inexplicabile. Pase cu călcîiul, mingi aruncate unde nu te aștepți pentru a declanșa geniul, combinații care mută apărarea într-un loc pentru a finaliza într-altul. Nu le place pregătirea fizică și nici nu dau impresia că o fac în joc și antrenament. Dar este o iluzie fiindcă, furați de minge, acoperă distanțe mari. Au introdus testul Cooper fiind convinși că au calități mai mari decît îndeplinirea lui, la fel cum reușita operațiunilor N.A.S.A., a fost adusă de computere, nu de probe. Totuși, păcătuiesc exagerînd în circulația balonului și dînd impresia certă că pot fi învinși de o echipă care aleargă mult, se grupează bine în apărare pentru a marca strict și joacă foarte repede în atac. Dar mai pot dormi liniștiți, din cînd în cînd, fiindcă nu plouă cu astfel de echipe...

În încheiere cîteva din obligațiile jucătorilor profesioniști brazilieni, așa cum pot fi citite în fiecare loc de întîlnire a lor :

— să te prezinți înaintea orei fixate la toate convocările echipei ;

— fă totul pentru a fi mulțumit de tine ;

— antrenorul are dreptate totdeauna ;

— respectă-ți coechipierul, iertîndu-i greșeala care te poate pîndi și pe tine ;

— fă totul pentru victorie, astfel ca după meci să nu-ți poți reproșa nimic ;

— primește demn înfrîngerea, pentru că numai astfel poți anticipa bucuria ;

— să nu vezi în arbitru un dușman.

Și așa mai departe. Dacă am putea să ținem cont de toate... Oameni sîntem !

„Numele acestor piese rare, atît de invidiate : „Rivelino"... (în fotografia noastră, în mijloc, avîndu-l în stînga pe Pelé)